

Det er 7 Aar siden — idet Ædrueligheds-kommissionen blev nedsat i 1903 —, at jeg kom til at deltage i det Arbejde, som bl. a. har ført til Udarbejdelsen af det Lovforslag, der i Dag er modtaget paa en saa enstemmig nedslaaende Maade i dette høje Ting. I denne Kommission arbejdede man i 4 Aar, og man endte sit Arbejde med i fuld Overensstemmelse og med enstemmig Tilslutning fra Repræsentanter for alle Partier at indstille to Lovforslag til den højtærede Lovgivningsmagt, nemlig det her foreliggende Forslag til Lov om Behandling af drikfældige og Forslag til Lov om Beværternæring. Det saa i Sandhed ikke den Gang ud til, at det ene af disse Lovforslag 3 Aar efter skulde blive modtaget i dette høje Ting, ogsaa med Enstemmighed, men med en enstemmig Fordømmelse. Det er ikke rigtig til at begribe, hvorfor Stemningen har vendt sig saaledes. Det forekommer nu naturligvis mig, og det maa jeg til min Beklagelse sige dette høje Ting, at det er dette høje Ting, der er uretfærdig i sin Dom over dette Forslag. Jeg har selv været med til at udarbejde det i Ædruelighedskommissionen og der givet det min Tilslutning, og jeg mener altsaa, at det er et godt og forstandigt Forslag. Mange af de Indvendinger, der ere blevne rejste mod Forslaget, forekommer mig ogsaa at være lette at gendrive.

Det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Pagh) udtalte, at man her kom ind paa et nyt Princip, nemlig at indsætte Drankere paa Drankerhelbredelsesanstalter, og at det var en Krænkelse af den personlige Frihed. Ja, hvis det var saaledes, som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) gentagende talte om, at det her drejede sig om en Mand, der havde sunget lidt paa en Sidevej paa Frederiksberg, og at man gik saa strengt frem mod denne Mand, der sang — som det ærede Medlem bestandig sagde —, at man tog ham og indsatte ham paa en Helbredelsesanstalt, saa var det i høj Grad uretfærdigt. Men dette Lovforslag drejer sig udelukkende om Personer, der ere drikfældige, Personer, der ere forfaldne til Drukkenskab, og at tale om personlig Frihed hos i egentligste Forstand drikfældige Personer er vist nærmest en Selvmodsigtelse. Naar en Person er i egentligste Forstand forfalden til Drukkenskab, altsaa er egentlig drikfældig, er det vist en Overdrivelse at tale om hans personlige Frihed. Han er en syg Mand, som det er ganske naturligt at søge at faa helbredet. Og selv om dette, som Forslaget opstiller det, maatte

blive noget bekosteligt, er det dog altid et Spørgsmaal, om det ikke er endnu dyrere at have drikfældige Personer gaaende omkring. Hvis disse drikfældige Personer ikke gjorde andet end at lade deres for øvrigt rimeligvis hæse Brændevinsrøst lyde paa en Sidevej paa Frederiksberg, var det naturligvis i og for sig ikke saa slem. Men Drikfældigheden giver let og, som vi alle erfaringsmæssig vide, meget ofte Anledning til Udskejelser af en ganske anden Beskaffenhed. Det er derfor vist i højeste Grad i Samfundets Interesse, at saadanne Personer, naar de i øvrigt have forset sig mod Samfundet, indlægges paa en Helbredelsesanstalt, saaledes at man kan forsøge paa at helbrede dem.

Man maa nu vel huske paa, at det er ikke Personer, der alene ere drikfældige, som man saaledes kan tage, det er heller ikke Personer, som ere drikfældige og saa den Aften have sunget lidt paa en Sidevej paa Frederiksberg. Nej, det drejer sig her om drikfældige Personer, der ere blevne overbeviste om at søge Underhold ved Betleri, ved Utugt eller ved Uterlighed, eller drikfældige Personer, som falde Fattigvæsenet til Byrde, eller drikfældige Personer, der ere til Fare for eget eller andres Liv eller Helbred, eller drikfældige Personer, der grovt forsømme deres Forpligtelser overfor Familien, eller drikfældige Personer, der unnlade at udrede pligtige Bidrag til Hustru og Børn. Det drejer sig altsaa her om drikfældige Personer, der tillige have gjort sig skyldige overfor Samfundet i graverende Forhold udover det at være drikfældig. Det er dem, som der ifølge § 3 kan gives Politiet Bemyndigelse til at tvangsindlægge. Og overfor disse Personer at tale saa smukt om den personlige Frihed lyder lidt overraskende oppe i dette gamle alvorlige og agtværdige Ting, hvor man skulde mene, at saadanne Laster som Drikfældighed forbunden med forbryderiske Tendenser i øvrigt og Forsømmelse af at varetage de Pligter, som nærmest paahvile enhver Borger i Samfundet, var noget, som man dømte temmelig strengt.

Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), tror jeg, har ganske Ret i at sige, at Misbrug af stærke Drikke i høj Grad tager af her i Landet. Men saa forekommer det mig ogsaa at være meget betimeligt, at Lovgivningsmagten træder til for at støtte disse Bestræbelser gennem hensigtsmæssige Lovbestemmelser. Det bliver sagt meget ofte om det danske Folk, at det er det mest fordrukne Folk, tror jeg